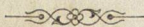

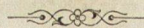
Моя-та майка и твоя
Тіе две сестри родени,
А мие първи братучеди.“ —
„Дегиди Петро ’убава!
Дробна-на песокъ брой нематъ,

Глобоко море глетъ нематъ,
Широко поле ’отъ *) нематъ,
’Убаво моме ротъ нематъ;
За тоа су те посвършилъ.

348.

Гюль девойче потъ гюль ми заспало,
Ветаръ вентъ, а гюль ми сѣ ронитъ,
Девойка-ѣ на гърло падинатъ.
Гюль девойче отъ сонъ сѣ разбудвитъ,
Богу ми сѣ тога помолила:
„Дай ми, боже, очи соколови,
Дай ми, боже, криля лѣбедови,
Да прелетамъ три деветъ планини,
Та да падна во царе’а войска,
Да отберамъ момче спроти мене,
Що не піетъ вино и ракіа,
Що не піетъ кафе и тутуна;
Отъ кафе-то сѣрце поцѣрнато,
Отъ тутуна кукя поплювана,
Отъ ракіа мома нелюбена,
Отъ вино-то јорганъ побѣльвано.
Дай ми, боже, гергеѣъ отъ билиора,
Дай ми, боже, игла отъ мерджана,
Да навеза смиляго јоргана,
Да покриамъ себе и юнака,
Да си видамъ юнакъ како спіетъ!“

349.

„Филипо, моме Филипо!
Излези на пенджера-та,
Да ти го видамъ лице-то
На книга да го напишамъ;
Защо кя одамъ на войска,
Ко’ ке ми текнитъ за тебе,

Книга-та да ѣмъ погле’амъ,
Тѣга-та да ми поминитъ.“ —
„Егиди лудо и младо!
Кога ке одиши на войска,
И ясѣ ке идамъ со тебе.“ —
„Филипо, моме Филипо!

*) Ходъ.